

MBRËMA VJËSHTJE

SERA D' AUTU~~X~~NNNO

Është mbrëmanja.
Rrëmbe dielli të prasmë,
dyer e dritësore
të mbullitura.
Gjellë e singuar
vet ka një qen pa patrun,
qëtesi e këputur
ka ujët që pikon
ka një krua.
Ndënjë bërsi,
çika fecaz të shprishura
këtu e këtje
ket sheshi
ku pak gjindë
shkojin,
sa bart rritet
ndë mest xilikatavet.
Bar muresh
e musk që fëmila pak
nëng shkulin
as kur vjen Krishtlindja.
Sa vetësi, dhe hjidhi!
Ëshë katundi që vdes,
që humbet pakë e pakë
si mbrëmanja.

E' sera.
Ultimi sprazzi di sole,
finestre e balconi
serrati.
Unico segno di vita
un cane randagio,
silenzio rotto soltanto
dallo scrosciare
di una fontanella.
Qualche rosopo,
resti di vinacce
sparse qua e là
nella piazzetta
dove passano
poche persone
tanto che l'erba cresce indisturbata
tra le selci.
Parietaria e muschio
che il numero esiguo
di bambini non estirpa
neppure a Natale.
Quanta solitudine e tristezza!
E' il paese che muore
e sparisce lentamente
come la sera.